

Yaşamın Kaynağı Yazı Sevgili Nilgün

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Haziran 2019

“...”Anlamak”nasıl bir şeydir, bu dokusundan bal rengi sonsuz bir acı sızdıran yerküredeki kusurlu var oluşumuzu...”(Nilgün Marmara)

“Bal rengi, sonsuz acılar sızdıran yerküre. Kusurlu var oluşumuz. Anlamak nasıl bir şeydir?”(Alıntı)

Ödediğim diyetimde hep bir yenilgi mevzu bahis ve herkes gibi olmadığının yeni yeni bilincinde bir ayrık otu olmaya meyyal olduğumu da halen kabullenemediğim.

Devrik acılarda cinnet geçiren edimlerin kâtibiyim bir de öznenin sihrine vakıf, bir emir kipi ile hidayetimin sınırlandırıldığı yine insanlık tarafından kabul görmediğim.

Kusurlarıma vakıfım da üstelik herkesten evvel yine de yüzüme vurulan çakma kusurlarla pek bir içli dışlıyım.

Göğün rengine müptela gözlerim.

Aşkın da renk düştüğü her beyazda ben bir çalım ile içimdeki gömleğin düğmelerini iliklerken.

Aşkın manivelasında fevran eden gölgeler kadarım: illa ki kusurlu.

Yetinmeyi yavaş yavaş öğrensem de daha fazla insan tarafından sevgi ile kuşatılmayı talep ediyorum evrenden: ne büyük yanığı!

Belki de çölyak olmuş bir hastanın kursağında kalan lanetli bir lokmayım illa ki anlaşılmayı talep ettiğim; illa ki anlam aradığım ve her fasılada bilfiil suçlandığım.

Suç üretme mekanizması aralıksız mesaide ve savunma mekanizmamda açan çiçekler tek seferde ezilmekte.

Bir güfte olduğumu düşünmüyorum olsa olsa bir roman uzunluğundadır benim hislerim.

Bazen parlayan güneş.

Bazen kendimi paraladığım.

Bazense içimde ukde kalanlar ve illa ki sevgiyi baş tacı edip yuhanmayı da becerirken ben-merkezcil duyularımdan arınıp şehri ve dünyayı gözlemliyorum.

Şehrin bulutlarında yaptığım o müstesna yolculuk ve kimin kimi sırtından vurduğunu görmemek adına gözlerimi yumarken kalp gözümün beni bir yerlerimden çekiştirdiği.

Zamanın yasını tutuyorum.

Kaybolan insanlığın da.

Şerrine lanet okuyan iblisin aslında iblisin ta kendisi olduğunu görüp başımı da kuma sokamadığımdan gözlerimdeki yaşla örüyorum ben önümdeki patikayı.

Bir şakayık gibi bazen.

Belki de aşkın tanrıçası.

Sinemde saklı tuttuğum ne ise aslında aklım başımda yoldan çıkmamak adına bir adım daha atamadığım.

Görüntü ihlali en çok da yürek ihlali en çok insanlığın arkasından dua okumayı unutup kendini lanetleyen bir girdap gibi içinde dönendiğim geceye afiyetlerimi sunup da.

Soruların ayyuka çıktığı aslında cevapların yürürlükten kalktığı bu sefer azabın bilançosu iri kıyım bir soru imleci iken ve şehrin dökümlerinde milyonlar kayıtlı ben içimdeki şehri pamuklara sarıp şehrin de asası iken sözüm ona.

Gönül gözüme perde inmeden ve aşkı da mimlemeden tek seferde saydığım isimler belki de adımı unuttuğum ve adımlamayı da ihmal edip bir bir şerh düştüğüm.

İlla ki bir şeylerin yarım kalmışlığı.

Yoksa izafiyet teorisi mi?

Belki de aklın sapağına saplanan.

Belki de izafi rotanın indinde gerçeğin bağcıkları çözülmeden.

İsmin ya da unvanın da ne işe yaradığı en çok kendimi sorgularken ve hangi amaca hizmet verdiğim belki de amacı olmayanlara aldırmadan içimdeki hazineyi çarçur etmeden ömrü de tamamlamak istemediğim.

Gögün frekansında irili ufaklı bulutlar ve göz yaşımı esir alan bir gök taşı belki de tepeme fırlatılan ve kıl payı ölümden kurtulduğum...

Şairin de dediği üzere:

“Konuklarınız yer yüzünde
Gökyüzünde verilen yaşam payında.”

Sunumu hayatın ve bizim karşılığında ne sunduğumuz ya da neyin diyetini ödediğimiz.

Bedenimizle.

Yorgun ruhumuzla.

Ve de kurumuş yüreğimizle...

Sahi, neyiz biz?

Sevgiyi lav eden bir topluluk derken birbirini ayırıştırın bu da yetmezmiş gibi durduk yere gözünü nefret ve hırs bürümüş...

Neyiz biz?

Kim olduğumu biliyorum artık ve içimdeki yeisle neye karşı savaş verdiğimi de yeni yeni çözmüşken...

D/okunulmazlığında yazdıklarımın.

Sevip de dokunamadıklarımın.

Üzüntümü biriktirip göz yaşımın da kurduğu.

Sanrıların gazabına yenik düşüp; aşkın aklarında kırmızı kurdelesini ile çocuk gelinin bense yetişkin kimliğimle kol kanat geremediğim masum ve mazlumların peşine düşüp...

Dem vurmaktansa sondan, başı kayıp bir hikayeyi yeniden yazıp mutlu sona ulaşmak iken yüreğimin çarpıntılarının hâsil olduğu ve aralıksız duyumsayıp sevdiğim bir âlemde ben kırık kanatlarımla uçmaktan aciz sadece adımladığım yolun bitimine de gelmeden...

Sahi, ne ara kaybolduk biz?

“Yaşamın kaynağının yazı olduğuna duyulan inanca güçleniyor her geçen gün.”(Nilgün Marmara)

Giydiğim dökümlü elbise gizlemeli: tenimi gizlemeli bir de yenilgimi hatta yüreğimi ve yüzümü bir de külüstür ruhumu...

Hiçbir ayrıntının caydırıcı gücü olmamalı ve ben şevk ile yazmayı her şeyden çok severken kimsesizliğimin kalabalığında şehit düşmeliyim ülkülerim uğruna.

Bandığım satırlar kahrıma ve gönlüme illa ki büyük gelen bir örtü aslında iklimin mizacına yenik düştüm ben bir de Kutup Yıldızına duyduğum özlem oysaki ilk isimle geçtim ben gökyüzünün tarihine: ölü halamın ruhuna sahibim ne de olsa çocukken kapatmış gözlerini ve ben ela pırıltılarında gözlerimin gözlemlediğim ölümü yok sayıp ölmeyecekmişçesine harcıyorum zamanımı üstelik ne için?

Bir bataklık kimi için hayat ve de özlemi duyulan yine seğiren yüreğin iklime tezat ulvi tınısında bir medcezir kapıldığım aşkın ve mizacında ömrün de illa ki bir yenilgi tabir edilen.

Şimdi ise bir düş bataklığının müdaviyim: içine düştüğüm düşlerin içine düşen kalemin közünün bir de fitratımın gizemine şahinim.

Âlemde saklıyım bir de elemde.

Neşemdeki tarifsiz coşku sönerken ansızın bir yıldızın yılığısına dönüşüyor içimin yanılığısı.

Şehla düşlerin korunaklı dünyama siper olduğu ve sitem yüklü mizaçların da bir aldatı olduğu gerçeği.

Mürekkebim tükenmiyor ne de olsa hammaddesi gözyaşım bir de üzünç ırmakları kapıldığım ama debelenirken ansızın ayağa kalkıp da dimdik yürüyebildiğim.

Havanın kasveti doğurgan bir yas'ın habercisi ve karamel düşlerin tutanağında yapış yapış ellerim yine şeker sevmekten vazgeçmediğim ve şekersiz içsem bile yüreğimin tatlandırıcı ise kahvenin de çayın da t/adına doyum olmazken ve yazmanın da.

Yüreğimin kasnaklarında kör notalar var ve kor bir hüküm, ebediye yaşamın ihtiva ettiği bir özgürlüğün de güncesini tutuyorum.

Bir kanatlarım eksik o da tamamlanıyor sanırım bilinçaltımda işlenmemiş atıl kelimelere malum oluyor ısmarlamadığım ıssızlığın manivelasında yetim bir diyez gibi sol anahtarına takılı aklımda solumla yatıp

sağımla kalksam da illa ki sola saptığım.

Münferit bir heceye düşüyor yolum sonra ve gülebildiğimi hatırlıyorum kim beni ismimle çağırrsa ve içimde ağırladığım davetsiz misafirim de yakasına yapışıyorum gitmesin, diye: teyellediğim her hece ve acıdan doğan bir rubaiymişçesine saf tuttuğum saflık tezgâhında içimi açtığım.

İçimde tezat iki yürek taşıyorum tek bedene ait ve de tek ruha ve soğuk, donuk bakışlarında yıldızların bir gül bahçesinde olduğumu unutup üşüyorum ya da tam tersi: tan güllerden bir demet yapacağım kaydığım eksende yıldızın donuk seyrinde parladığımı unutup ay'a tapınıyorum ve mutlu olmayı her halükarda beceriyorum ne de olsa bedenimin ve benliğimin ait olduğu İlahi Güç, benim hep güneşim hem yaşama merkezim.

Aşkın dolunayda tutuklu kaldığı gün ve gecelerin de hesabını tutuyorum ve başlıyorum şafak saymaya.

İçimdeki emir eri misali verdiğim her emri harfiyen yerine getiren irademe düşkünlüğümle şaşırtabildiğim insanlar meclisi:

Acıya dayanırlığım bir de açlığa hele ki çocukluğumdan beri kendimi açlıkla ve acıyla terbiye ettiği ve İlahi Gücün de bir sunumu iken aşk ile ihya ettiğim.

Sanrılarımın muhatabı bir kelamı düze çıkarıp ve ayan beyan insanlığımı soldurmadan sahip çıktığım nefsim belki de görmezden gelip çoğu insana da benzemekten geri durup aslında beşeri arzuları ve gölgeleri yok saydığım...

Kaçıncı cihan harbindeysem belki de bir dünyalar savaşı yine iklimlerin tek muhatabı iken gökyüzü be gök gözlü şakayıklara istirham edip bir avazda doğmayı da pek sevdiğim.

Tarla başında bir kuytu belki de bir öğretinin dehlizinde belki de yarım yamalak bir mutluluğu tümlemeden hazin ruhlar sokağına kesin dönüş yaptığım.

Mevsimsiz bir ölümü şiar edindiğim aslında ölümü bir mevsim bildiğim bu anlamda yeniden doğmaktan pek bir haz edip her boşluğu yürek yazımla doldurmaktan gayrisi gelmez iken elimden.

Belki de aykırı düştüğüm şu cümle, seninle sevgili Nilgün:

“Ey tiksiniç Aydınlık! Kusuluyor senin için, bil!”

Her martıda aklıma gelen deniz kokusu.

Her aydınlıkta yüreğime serptiğim umudun dokusu.

Mavi bir göğün peştamalı iken bulutlar ve bulutlar ruhun da cepkeni iken...

Serpilen tümcelerimde ben hasat zamanı yola düşmüş bir yürek çiftçisi gibi belki de bir mevsimlik işçi yatağı yorganı kelimelerce bozguna uğratılmış eğreti bir asa olduğunu savunanlar olsa da.

Bir muhbir imge telaşla kapımı çalarken ve azığa aldığım düşlerim semirirken yürek bahçemde.

Tozutan aklın.

Bir ruhani acının.

Bir de şifresinin peşine düştüğüm insanlığın.

Ve senin de sorduğun üzere:

“Ben kimim’in arayışı kaç adım gider öz-tanıma? Engin bir su izinde yanıtı vardığında, ne kadar bilebiliriz Kimiz’i?”

Belirsizlik derin bir tema iken temas’ı ile kimlik sorgusunun bir de içten pazarlıklı olmanın asla mümkün olmadığı bir dünya iken yazın dizinleri ve her eşkâle uymadığı gibi uyduruk bir ben olmaktan da kaçınan lahzasında ömrün kayıt dışı bir ölümü gizlerken yürek dünyadan.

Öldüğümüz.

Defalarca ölüp ölümlü sıfatından ayrışık bir eda ile binlerce ölümün de dirilişinde derin bir tezahürat iken ruhsuz edimlerin sarkacını yok sayıp kendi kuyumuzda kendi öz-suyumuzda boğulma ihtimali.

Bir telaffuz belki de yanlış anlaşılmaya mahkûm.

Aşk’ı ise basite indirgeyen bir düzenek ve her aşk sözcüğünün altında illa ki beşeri kısıntılar yattığına kani, bunun bir öz veri olma ihtimalini de yok sayanlar üstüne üstük aşkı bedenle ve yaşanmışlıkla eşleştirenler.

Bir öngörünün aslında bir sağaltım aracı olduğu ve gerçeklerin gerekçelere dayandırılıp yazılanların içeriğinde bir iz düşümü yatarken aslında herkese ve genele yayılmış duygulardan da bir kazanım iken aşkın yerleşik mertebesi.

Kiyama durduğum bu cümle ile sadece sağaltmıyorum da acılarımızı aslında neyin neye tekabül ettiğinin sorgulamasını yaparken eşlik eden gülümseme için borçlanıyorum Rabbime ve tüm insanlığın aslında bir gülümsemeye ne kadar da ihtiyacı olduğunu bilip dağıtıyorum içimdeki tüm gülleri elimle koyup elimle bulduğum belki de yüreğimi ekip gül bahçeme Rabbime duyduğum şükürü ve inancı paylaşmak adına tüm insanlıkla.

Yıldız Gülüm Çamlısoy.